

SALARIS BURGER-GENEESKUNDIGEN VAN KEURINGSRADEN.

In vervolg op het ingezonden stuk van de vorige week kan ik nog mededeelen, dat de keuringsraad bericht heeft zoo noodig de geneesheeren aan te wijzen en bij eventueel opzettelijk niet verschijnen proces-verbaal laten opmaken op grond van art. 184 wetboek van strafrecht.

Na ontvangst van bovenstaand bericht van den keuringsraad heeft het bestuur der afdeling Alkmaar zich tot het hoofdbestuur gewend met het verzoek om juridisch advies. De hoofdbestuurder-secretaris was in afwachting van dit advies persoonlijk van meening, dat wij ons de aanwijzing door den keuringsraad moesten laten welgevalen.

Hierop heeft het bestuur der afdeling Alkmaar aan de leden den raad gegeven zitting te nemen in den keuringsraad na daartoe aangewezen te zijn.

Inmiddels is bij het bestuur der afdeling Alkmaar het advies van den rechtsgeleerden raadsman der Maatschappij ingekomen, die van meening is :

„Dat een geneeskundige door den voorzitter van een keuringsraad aangewezen als lid van dien raad zitting te nemen, den eed of belofte af te leggen en de hem opgedragen keuringen te verrichten, niet strafbaar is, wanner hij weigert zitting te nemen.

Dit feit is niet strafbaar volgens art. 184 wetboek van strafrecht en evenmin volgens art. 192 wetboek van strafrecht. (Geargumenteerd).

Hij acht het voor den medischen stand in zijn geheel van het grootste gewicht, dat deze zaak in hoogste instantie beslist worde”.

Deze gelegenheid wil ik tevens te baat nemen om in het licht te stellen, hoe verbazend treurig het met de bezoldiging voor dit militaire deel van onze practijk staat. Bij Koninklijk besluit van 31 Mei 1912 krijgen de burger-geneeskundigen per zitting f 10.—.

In iedere zitting moeten 40 à 50 man gekeurd worden, waarbij dikwijls zeer tijdroovende onderzoekingen van ooren, oogen en simulanten.

Aan dit onderzoek mag men den geheelen morgen en middag besteden ; het spreekt echter vanzelf, dat door de artsen, die de algemeene practijk uitoefenen, zoo snel mogelijk gekeurd wordt om hun geheelen dag niet te bederven.

Krijgt men dan bijv. nog een huisbezoek, d.i. een onderzoek van iemand, die wegens ziekte niet voor den keuringsraad kan verschijnen, bijv. op één uur fietsen van zijn woonplaats af, dan verdient men voor die praestatie f 3.— plus 2 uur vacatie tegen een kwartje per uur en eenige centen per K.M. afstand fietsen.

Het is dan ook geen wonder, dat al eenige jaren door de artsen herhaaldelijk geklaagd is bij de voorzitters der keuringsraden over het geringe salaris.

Verleden jaar in Juli zond de minister van oorlog een hoofdambtenaar bij de keuringsraden rond, die o.a. te Den Helder den keuringsraad van het 3de militaire district van Noord-Holland bezocht en daar van den secretaris de klachten der artsen vernomen heeft en antwoordde, dat hij overal reeds deze klachten gehoord had.

Een en ander mocht dus in Augustus 1920 reeds bekend verondersteld worden bij den minister van oorlog.

Wij hadden dus vooral door dat bezoek van dien hoofdambtenaar op verbetering van ons salaris gerekend.

Ten overvloede heeft het hoofdbestuur per request van 8 December 1920 den minister van oorlog een voorstel voor salarisverbetering gedaan, dat inderdaad zeer gematigd genoemd mag worden.

Toen dan ook aan het bestuur onzer afdeling bekend werd, dat er voor dit jaar nog volstrekt geen toezegging van verbetering van salaris voor de burger-geneeskundigen van den keuringsraad gedaan kon worden, hebben wij gemeend hiertegen te moeten ageeren en eens duidelijk te laten blijken aan den minister van oorlog, dat het niet langer aangaat de artsen voor zoo'n gering salaris gedwongen werk te laten verrichten.